

רבייט שרון יוחאי

4300806

בן נאווה ודניאל

נולד ב- 21.4.1966

התגייס לצה"ל באוגוסט 1984

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- 10.7.1985

בעת מילוי תפקידו.

שרון ["יוחאי"] יוחאי

הצטרף לצה"ל בגיל 17, שירת כקצין, נהרג ב-1986 בגיל 19.

בן נאוה ודניאל. נולד ביום א' באייר תשכ"ו (21.4.1986) בנהלל, בשנת ח"י למדינת ישראל, בתקופת ספירת העומר, שבה מסופר על ר' שמעון בר יוחאי - והמשפחה החליטה פה אחד שהשם 'יוחאי' יהלום אותו. יוחאי היה ילד חמוד, שובב מאוד, חברותי ואהוב על הכול. הוא אהב לטייל בשדות הכפר ליד הוואדי ובסקרנותו הרבה בדק ובחן כל דבר. הוא היה ילד פעיל מאוד, גילה אהבה רבה לבעלי-חיים ומדי ערב נסע עם אחד, התקלאים, על טרקטור למתלבה. לאחר שצפה בחליבת הפרות. יוחאי למד בבית-הספר היסודי 'נהלל' שבמושבו. כבר מכיתה א' גילה את הספרים ובילה שעות רבות בקריאה. שנותיו בבית-הספר היסודי בכפר היו שנים מאושרות של לימודים, טיולים, פעילות ומחנאות של תנועת 'הנוער העובד', חטיבת בני המושבים, ומסיבות. יוחאי היה משתתף פעיל בכל אירוע. את כיתה ז' עשה בבית-הספר החקלאי בנהלל והחל בכיתה ח' למד במגמה ההומנית בתיכון 'אורט גרינברג' בקרית טבעון. יוחאי היה מקובל ואהוב על סביבתו, כתב מאמרים לעלון בית-הספר, גילה התעניינות ערה בנושאים פוליטיים ומדיניים ונטל חלק בהפגנות למען ההתיישבות בכל חלקי הארץ. יוחאי הרבה לטייל ברחבי הארץ ומדבר יהודה היה אהוב עליו במיוחד, תוך שהוא עוקב אחר עופות טורפים. יוחאי עסק גם בספורט, שיחק כדורסל והתאמן בשיט קיאקום במסגרת קבוצת 'הפועל עמקים'. אהבה גדולה רחש יוחאי לחקלאות ובחופשותיו מבית-הספר נהג לעבוד בענפי החקלאות השונים, במיוחד ובמרכז המזון לבעלי-חיים, תמיד על טרקטור. כשהיה בן שבע-עשרה סייע לאביו בבניית חדר בחצר הבית, ששימש לו למגורים. בחדר זה התאספו חבריו להאזין למוזיקה, לשוחח ולבלות. הוא רכש מכונת זהסיע את חבריו לבית-הספר ולבמחוזות יוחאי היה חבר אהוב לאחותו הבכורה ופיקד מאוד את אחיו הצעיר. בתום בחירות הבגרות היה פעיל נלהב בהכנות לקראת מסיבת הסיום ונטל בה חלק. ביולי 1984 גויס לצה"ל. יוחאי שאף להיות חייל קרב, אך זומן לקורס טיס. הוא החליט לסיים לפחות את השלב הראשון בקורס הטיס, כדי לחוות את חוויית הטיסה. לאחר חצי שנה הצליח להשתלב בסייבת ולהצטרף אל צוות, שהיה כבר בעיצומו של גיבוש ואימונים. חרף כושרו הגופני הירוד, עבר בהצלחה מסע בן 120 ק"מ, דבר שהעיד על רצונו העז להצליח. לאחר מספר חודשים עבר לשרת בחטיבת גולני, שם עבר קורס מש"קים והתעתד לעבור קורס קצינים. הוא הספיק לשרת כחודש כמש"ק בחטיבת גולני. ביום כ"א בתמוז תשמ"ה (10.7.1985) נפל בעת מילוי תפקידו. הוא הובא למנוחת-עולמים בחלקה הצבאית בבית-העלמין במושבו - נהלל. הותיר הורים, אחות - מיכל, אח - גדעון וסבתא. לאחר מותו הועלה בדרגה. במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "יוחאי נפל עקב תאונה בשימוש בנשקו האישי, אשר גרמה לפליטת כדור ולפטירתו המידית במקום. כבר בתחילת דרכו בגדוד הביע יוחאי את רצונו העז לשרת כקצין ביחידה ובימיו הראשונים פעל בדבקות להוכחת יושרו ורצינותו. יוחאי התבלט באופן פיקודי, למרות גילו הצעיר. לגדוד, לפלוגה ולחבריו החיילים היווה יוחאי תוספת של איכות, חבר נאמן ומפקד בעל פוטנציאל גבוה".

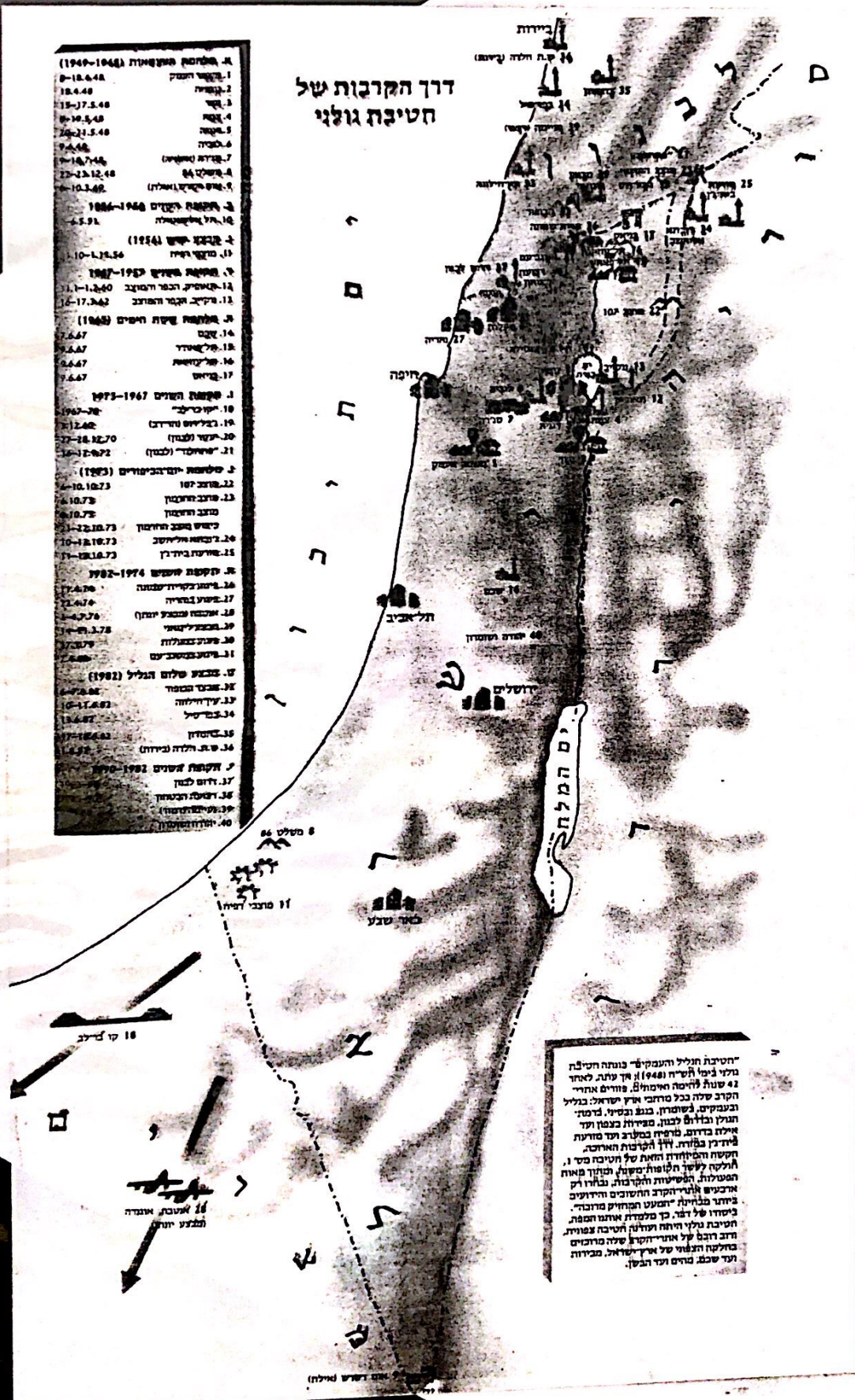
חטיבת גולני באימון ובשגרה

ארוכת, עקובה מדם וקשה, הוא "דרך הקיבות של החטיבה"; עשרות אתרי-הקרב, מאות פעילות ומבצעים ואליף ומאת תלמידים הם עדות נאמנה ומכאורה למורשת הקרב, לחוסן ולרצינות הצבאית, לפעילות תמכעית... וזה עם זאת, רבים וטובים מבין רכבות ונציגי החטיבה, חובבים פוסטלוגים ומאחזים את תקופת שרותם הסדור, בלוחמים ומפקדים, לא חתום בקרב, לא ידעו מלחמה כל תקופת שרותם חיתה ב"אימון ובשינוע", לאו שבשם שנותי קבוע היו "עולוס הקור" "יורדים לאימון", וצאים ל"דגילה" ל"נוש" ול"תעשייה"; לאו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את חגגול באיזו הדירה או פשיטה, לא נגעו באויב, וגם לא תלצו תבי פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו על"ש וכל שרותם הצבאי היה מבט"ש לפנ"ש, לבס אלו, הפרת הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים, ואיך זה משנה את שרתם בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תשי"ח, "קדש", ששת הימים או יום הכיפורים במלחמת החמש ימים ובמדרגים. במבצע ליטאני או של"ג במלחמת לבנון או ב"שטחים"; אם תשאל ותבקש הם יספרו בחתלכות ובשמץ גנוגים על אותם הימים על סויר-בוקר, וח"סויר חאלים", על התצפית והמארב, על נוטי-הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחות, ותחישת החשתיכות והנאות, בפלוגה, בגדוד, ובחטיבה הם זכרים חיטב, כל דורות חלוחמים. את המ"פ המ"מ הסמל והרס"ר, את "המאהל" וחשמירות, החמתנה וה"שמועות", את הכונות ואת ה"חקפצות" את המסדרים וה"ציאות"... בולם לקחו עמם עם כל הזכרונות את ה"קיטבוק" הפק"ל והתד"ל, שקישימ מדים ודרגות, אפוד-מגן, ששי"בש, קסדה ואיך-ספוד חוויות... על כן ראוי לספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת-לילה, ממסע ממטות, מעשרות אימונים; אימון "יבש" ו"רטוב", אימון הפרט, ואימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד-מבצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם המדסה... מעבר שדות-מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות-קטן, בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור-קל, מימיה ורימונים, או עם חגור מלא, "חגור פילים", וקפל"ד. עם שכפ"ץ ו"פאוצים" ומחסניות מלאות "נותבים"... עם נשק אישי; "עוז", "סטך" "ציכ", "אפיאך" ו"גליל", עם מגל"ד, ומק"כ, "בזוקה" ומא"ג, עם מדגמה... ועם כל שאר אמצעי-הלחיקה... כי להיות ב"גולני" פרושו להתאמן עם כל העשמה, ולשאת בגאווה את ה"כומתה החומה"...

להיות ב"גולני" פרושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסירות ב"עוד" בפלוגת-הקשר, פלוגת ההנדסה, או ב"מפקדה"; להיות ב"גולני" פרושו להיות חובש, אפסנאי, ש.ג. או קשר, להפעיל אמל"ח מתחכום ולעשות "עבודות רס"ר"... להיות בגולני פרושו לזקק כמו מסור, עם חגור-מלא וכובע פלדה, ב"יום ספורט", או במסע, ל"הכרת התמד" ו/או ל"קבלת הכומתה"... להיות בגולני פרושו גם לעמוד דום "כמו חיל", כמו קצין כמו לוחם בכל המסדרים, ב"מסדר בוקר" וב"מסדר השכמה", במסדר-חמפקד, ובמסדר יציאה; טקס החשבעה, וטקס קבלת הכומתה, טקס סיום קורס מכ"ם או קצינים, ומסדר-סיום של תקופת האימונים, וטקס וכדון שנתי לכל החללים... להיות ב"גולני" זו אכן חווית, חוויה אמיתית של "אימון ושיגרה"...

דרך הקרבות של חטיבת גולני

מקום מגוריו של שרון ז"ל

נהלל הוא מושב עובדים בצפון עמק יזרעאל, והוא מושב העובדים הראשון בצרף. משתייך לתנועת המושבים ונמצא בתחומי המועצה האזורית עמק יזרעאל. שטחו כ-8,700 דונם. במושב 75 משקים חקלאיים.

היה זה יישוב מדרום לנהלל, שהוקם בשנת 1982 (1984-1985) על ידי מייסדיו: משה ורחל. שטחו כ-8,700 דונם. במושב 75 משקים חקלאיים.

היה זה יישוב מדרום לנהלל, שהוקם בשנת 1982 (1984-1985) על ידי מייסדיו: משה ורחל. שטחו כ-8,700 דונם. במושב 75 משקים חקלאיים.

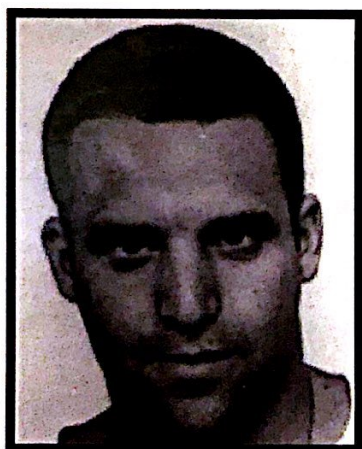
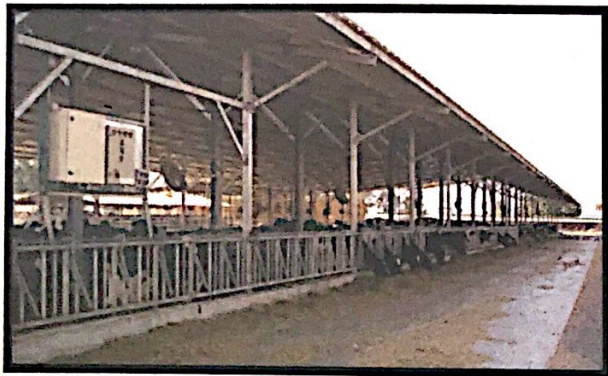
היה זה יישוב מדרום לנהלל, שהוקם בשנת 1982 (1984-1985) על ידי מייסדיו: משה ורחל. שטחו כ-8,700 דונם. במושב 75 משקים חקלאיים.

בית ספר "נהלל" בו למד יוחאי ז"ל

השבעים היו יוב דובם של חיילי רטיבת גולן, חיילים שהתנדבו לשרת כשוותחיה.

תחביביו של יוחאי ז"ל

דברים שכתב יוחאי בתקופת התיכון

מעלון בית הספר התיכון בטבעון, הרהורים שלב

"... ישנה תחושה בזמן האחרון של מעין "התגמדות" רוחנית בעם. מן הרגשה של חוסר אמון עצמי. יכולות להיות לזה סיבות שונות וביניהן המשבר הכלכלי ומלחמת "ההתשה" הנמשכת בלבנון. אנחנו נכנסים למן שאננות של חוסר אכפתיות ממה שקורה סביבנו. - - - חדות מתקבלות בלי להניד עפעף ולמרבח הצער גם הודעות יומיומיות על עוד הרוג אי שם בלבנון. גלי שביטות במדינה, אינפלציה גבוהה ועם כל זאת עדיין נמשכת ה"שמחה כלפי חוץ", כרחוב, אולם עמוק בפנים ואולי גם בבית מתחיל המשבר לתת אותותיו.

יכול להיות שלאנשי הדור שמעלינו זה נראה קצת יותר חמור מפני שהם אינם רגילים למצב "סכנה". הם הגיעו לארץ והתחילו מאפס, מכלום, עד שבנו את המדינה בה אנו חיים היום. ואילו אנו "הנוער", מקבל הכל כמות שהוא, בלי שאלות ולכן קיימת ההרגשה הזאת. עוד מעט גיוס... ונעמוד בפני מציאות חדשה, חיים אחרים. פתאום נהיה ערים לסכנות חדשות, בעיות שונות, דברים שלא היינו מורגלים בהם.

בגלל המונוטוניות בהתדרדרות האיסית וקבלתה מתחיל חוסר אמון עצמי. חוסר אמון ביכולת לשנות דברים, אומנם קיימות כל מיני תנועות מחאה שכוונתן היא באמת לשנות דברים, אולם אין להן מספיק כח, מה גם שדעותיהן שנויות במחלוקת. חוסר יחס בחינוך ציוני, לימודי המורשת היהודית ואהבת הארץ גורמים להתדרדרות בהתישבות החדשה והרתמות למשימות לאומיות. ההתבוללות מחריפה ועדיין לא קמים וצופקים. הנסיון להדמות בצורה ובהתנהגות למערב יוצר אטאיסטיות וחתרנות מהיהדות (לאו דוקא מכחינה דתית) ומחשורשים.

נוצר מצב בו אנו שואפים להדמות לארה"ב - מערכת הערכים שלנו וההערכה כלפי בני אדם היא עד כמה דומים הם לאמריקאים, וכל זה במקום ליצור במדינה אופי אורחי וחברתי המיחד אותה ורק אותה. מדינת ישראל נמצאת עדיין בתחילתה ועדיין ניתן לבנות את אופי החברה. אבותינו יישבו את הארץ (לא שנמרו...), הקימו מערכת ביטחון (עדיין לא מספיקה, אבל מעולה) ועכשיו הגיע הזמן להתחיל לבנות חברה בעלת אופי ארץ ישראלי בילעדי.

ג'וחא

11.11.1983

מעלון ב"ח"ס חתונתו בטבעון, חתונתו שכלב

דוקא עכשיו לאחר הפיגוע בצור והפיגועים בבירות שב
וחזור חתונה חתונה במקום החושב על הצביעות
בעולם.

תמיד כאשר קרו מקרי פיגוע טרוריסטים בעולם (שלא
ביהודים) חתונות המחשבה -אולי עכשיו הם
יבינו..."

אולי עכשיו לאחר שחצרתים והאמריקאים טעמו על בשרם
את טעמו של חטור, אולי עכשיו הם יבינו אותנו...
מדוע נכנסנו ללבנון, מה מטרותנו שם, אולי הם יבינו את
הכאב שלנו, את חסכל כל השנים. אולי הם יפעלו כעת
נגד הטרוריסטים, אולי יבינו מה הם עשו כאשר נתנו
לפרסאת את הזכות לשבת באו"ם. מצד שני, מדינות אשר
גיגו את פלישתנו ללבנון היום הן מגנות את הפיגועים
ומחר שוב יגנו אותנו.

אני אולי נאיבי במקצת במחשבה זו, אבל בכול זאת כואב
לי כאשר אני שומע שהאנגלים גיגו אותנו על כניסתנו
ללבנון בעוד הם סובלים מהמחתרת האירית, האיטלקים
גיגו אותנו כאשר הם סובלים מהבריגדות האדומות,
הספרדים אשר גיגו אותנו בעוד הם סובלים מהמחתרת
הבסקית וכו'...

קשה קצת להאמין שהכסף הערבי הוא אשר מביא לדבר זה
אך בכול זאת זה כואב, השאלה היא רק-מתי יתפכח העולם
ומתי יבינו??-את זאת כנראה לא נזכה לראות בדור
הזה.

אולי בנינו???

ג'רחא

פגשתי אותו בליל המדבר.
יפה שקיצת-שמש ליל צלול.
צוירתי לו עץ וכרסה על נייר.
והוא חסיתי לי שיום.
הנסיך הקטן מפלטה כי
לא יראה עוד כרסה שאוכלת פרח.
כל שושניו הן קוצים בעת
וליליו הקטן יקרא בקרח.
ואם אי-פעם תלכידו לכאן
תדעו, שכאן הוא חרש צנת.
קול הנפילה מצולם לא נשמע
באלף החול הרק.
והיה אם יופיע שם ילד קטן
שפניו שותקות ושיצר לו להוב,
תדעו שזה הוא - הוסיטו לו יד
ולטפו את אבק-המדבר מצנינו.
חסד קטן צימי תעשו:
כתבו נא מהר לכל אמהותינו.
הנסיך הקטן הנה חלר אלינו.
הנסיך הקטן מפלטה כי
לא יראה עוד כרסה שאוכלת פרח:
כל שושניו מתייסחות בעת,
כי ליליו הקטן קרא בקרח.

בתקופת היותו בקורס טיס
(לפני הצטרפותו לחטיבת גולני)

בצדור הסדרות והיגונים , חמעים על לבנו לומר בנים . אחרים ורעים .
אשר גורל המלחמה כיבה את נר חייהם - ישבון עתה לבדד . אבלנו , אבל
יחיד , על נפילת יוחאי .

ביגונו ובדכאונו ותעה בספור הגורל , ובלבנו שאלה מרה : למה
נגזר על יוחאי להעקר מארץ החיים - יוחאי, שבשמו טובע שם אלוהים חיים
? הן נועדו לו חיים,
למה נגזלה ממנו חזקות לנשום באויר חסוב של הארץ הזאת, לשבוע משובה
של ארץ חמדה שבה אהב ?
אך לשאול ודע, אבל לא נשכיל להשיב תשובה לשאלותינו הכואבות,
הנצחיות.

בנו יוחאי, בנו בנו יוחאי ! לנגדנו ירחפת דמותך, ובהמיית הלב
נראה אותך מלא תקוות יום-יבוא.
ו לנו כי אבד יוסף ותקוותך צללה. ושבתיים יכאב לנו על חיך
הצעירים, היפים והתמים, שנותרו לפתע בזרוע הגזרה האכזרית. הדסי יסיר
אתה הולך מאתנו, וצר לנו מאד מאד בלעדיך, הן כל כך יקרת לנו. הלא
לנגד עינינו גדלת, צמחת, היית 'איש, כולנו אהבנוך. נכרת סגופנו כאבר מן
החי, ופצענו נפער לכל עומקו; ודמעתנו צורבת בעינו, ואנחה מרה מלבנו
תפרוץ, ואין נחמה.

איכה נפלת, יוחאי ?? בכה ובכה עליך, שייקרת מכל, אתה האהוב
עלינו מכל.

ואיכה נבא בדברי נחמה לאמא, לאוה, לאבא, לדני, לאחות, למיכל,
לאח הקסן, לגזעון, לסבתא, לנעמי, לכל אלה שהקיפוך תמיד באהבה,
במסירות ובדאגה - ופינו אלם ולבנו לחוץ ?
אולי, אולי באחוותנו השלמה, בשיתופנו המלא בצערם האיום נגרע סיפה
מכוס-היגונים, שהיא מנת נפשותיהם הדואבות והכואבות - כי אין לנו
נחמה.

יוחאי, יוחאי, בלב חם וסוררת יזכרוך כל אוהבך וידידיך, בצדור
היקוד של חיי נעורים פורחים, תחיה צדורה נשמתך בזוהר עלומים תזהיר
בתוך צדור הנשמות הטחורות של בנינו, שחלכו בלא עת, שמך חזי, יוחאי,
ייארג בנוף העמק שלנו ולא יסוף עדי עד.

יעקב מאסטר

יוחאי שרון 21.4.66-10.7.85

יוחאי נולד בא' באייר, תשפ"ו 21.4.66
בן שני לגאון ודני, אח למיכל, בן נחלל. התקופה - יום
העצמאות חח"י למדינת ישראל. וספירת העומר, פסוקת
ממוראת של עם ישראל, זמן האביב, שיא חלבלוב וחפריחה שכל
כך אהב.

ילדותו עוברת עליו בנחלל, בפתח ד' חיה לאח - לגדעון, את
לימודיו היסודיים מסיים בבית"ס היסודי במקום, תקופה
שתזכר כימים של פרחות מאושרת, בה התגבשה אצלו אהבת
ארץ אדירה והכמיהה למרחבים, לשדות...
בסוף כתה ז' מחליט יוחאי, עם עוד שלושה מבני בתה
לעבור ללמוד בטבעון. עמו הוא מביא את הגאון למושב, לערך
העבודה, את האהבה לעמק, את ההומור ואת החיוך... חבריו
לומדים מהר שעליו אפשר לסמוך, שיש אל מי לפנות והתגובה
תמיד חיובית.

בתקופת חטיבת הביניים, כאשר מדברים על החזרת סיני
למען הסכם השלום, מתגלה כבעל דעה מגובשת, ברורה וחד-
משמעית לגבי שלמותה של הארץ. דעה עקשנית וחסרת פשרות
כדרכו. כמה כעס כשבכתה ט', כשכל הארץ יצאה לסיולי
הצדעה לסיני - יצאה כתה לטיול לנגב...

עם פרוץ מלחמת שלום הגליל, נעדרו בני המושבים
מהכיתות במטרה לעזור במשקים שחסרו את בעליהם, גם
יוחאי, בחינת הבגרות הראשונה שעמדה מנגד לא הותה שיקול
אף לא לרגע. לצד הנכונות לעזור, העקשנות והרצינות, לא נעדרו
לרגע האהבה לספר "אגדה" למי שאפשר, במטרה לבחון עד
כמה "מאמין" הוא אותו קרבן...

עם תום הלימודים, השכבה מתארגנת למסיבת סיום,
ומעלה מסיבה מוצלחת באופן מיוחד, בטבעון, ויוחאי - חלק
משמעותי בה. שבוע לאחר מכן - גיוס.

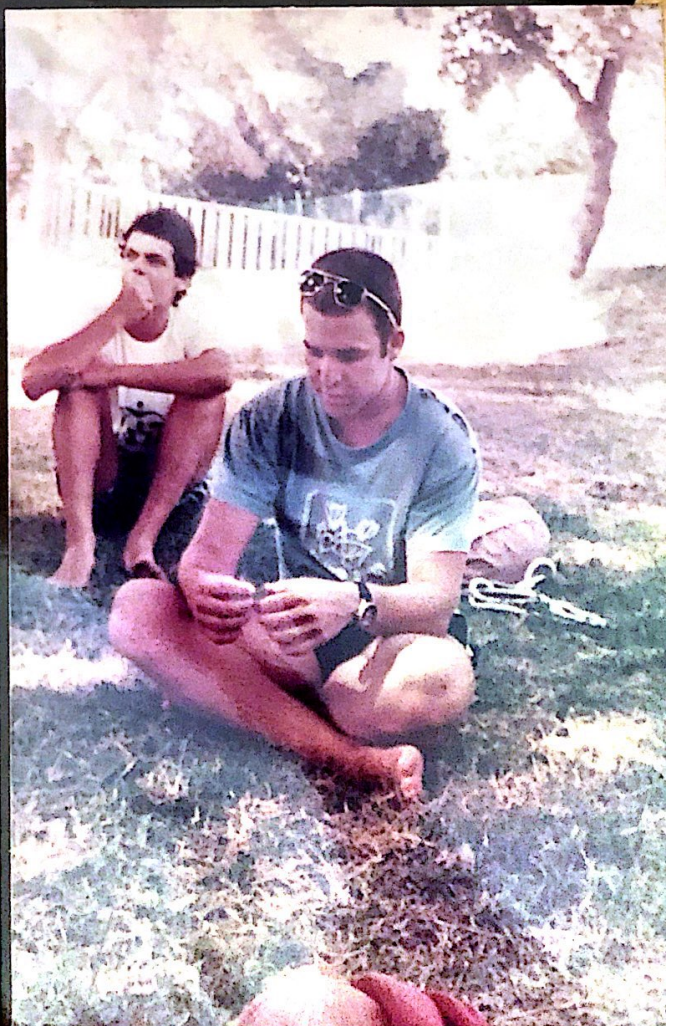
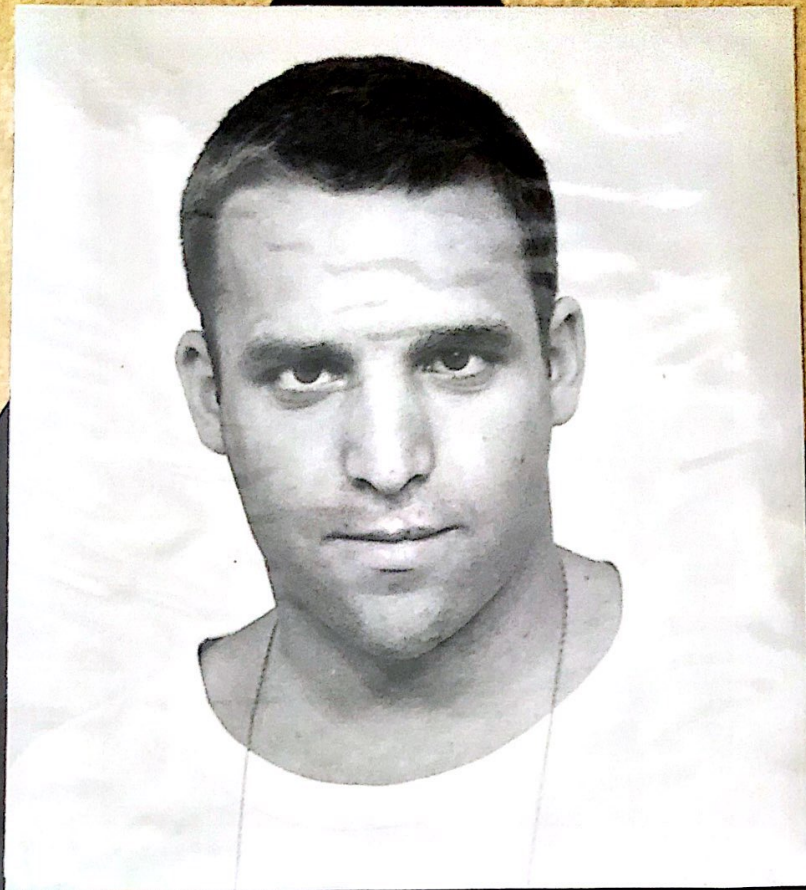
חיים אחרים, מחשבה אחרת, שוב אין את החפש
והעצמאות שאחב ותיח רגיל להם כל כך.
חיים קשים, שבהמשכם היו עליות ומורדות, כדרכם של
אלו הבוחרים בדרך הקשה.
כמעט שנה חיה בצבא.

עמו חלכו הגאון, האהבה, ההומור והחיוך...
חבריו לכתה

יוחאי שרון ז"ל

ילדות נשכחת

כביש ישן שביל בגן עץ ובית
אבא כאן אמא שם כאן השארתי
מה שהייתי פעם מזמן
מה שעכשיו
ילדות נשכחת

צריך ירוק לא רחוק, בית הספר,
מי נשאר מי עבר מי עודנו
מה שהיינו פעם מזמן -
מה עוד מביא אותי תמיד
אל אותה ילדות נשכחת?

זוכר איך שהלכנו דרך קבע
לאורך הרחוב המתרוקן
דבר לא השתנה
רק פה ושם דוהה הצבע -
אולי זה רק הלב שמזדקן.

עוד שנה כבר למדנו.
מי אני מי אתה כבר איבדנו
מה שהיינו פעם מזמן
מה עוד מביא אותך תמיד
אל אותה ילדות נשכחת?

זוכר איך שהבטחנו בלי לדעת
מת' ואיך נחזור להיפגש
נדמה שרק אתמול
אבל השמש כבר שוקעת
אולי רק זה הלב שמתרגש...

שביל בגן, עץ ובית,
אבא כאן אמא שם כאן השארתי
מה שהייתי פעם מזמן
מה עוד מביא אותי תמיד
אל אותה ילדות נשכחת!

שדות שפוכים הרחק, מאפק ועד סוף
וחרובים וזית וגלבוע,
ואל ערבו העמק נאסף
ביפי שעוד לא היה כמוהו.

זה לא אותו העמק, זה לא אותו הבית,
אתם אינכם, ולא תוכלו לשוב -
השביל עם השדרה, ובשמים עיט,
אך החיטה צומחת שוב.
השביל עם השדרה ובשמים עיט -
אך החיטה צומחת שוב.

מן העפר המד העידיות עולות
ועל הדשא - ילד זכלבו.
מזאר החדר ויורדים לילות
שעל מה שבו ומה שבליבו.

זה לא אותו העמק, זה לא אותו הבית,
אתם אינכם, ולא תוכלו לשוב -
השביל עם השדרה, ובשמים עיט,
אך החיטה צומחת שוב.
השביל עם השדרה ובשמים עיט -
אך החיטה צומחת שוב.

וכל מה שהיה אולי יהיה לעד.
זרח השמש, שוב השמש בא -
עוד השירים שרים, אך איך יוגד
של המכאוב וכל האהבה.

הן זה אותו העמק, הן זה אותו הבית,
אבל אתם הן לא תוכלו לשוב,
ואיך קרה, ואיך קרה ואיך קורה עדין
שהחיטה צומחת שוב?